



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **I. M.**
zastoupeného Mgr. Davidem Netušilem, advokátem
sídlem Politických vězňů 911/8, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2021, čj. CPR-14512-2/ČJ-2021-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 12. 4. 2021, čj. KRPA-88034-12/ČJ-2021-000022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán I. stupně na 1 rok. Současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců konstatoval, že se na žalobce

nevztahuje důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 citovaného zákona. Dobu k vycestování stanovil žalobci na 20 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Podané odvolání žalobce Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) zamítla podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnutím ze dne 21. 7. 2021, čj. CPR-16627-3/ČJ-2021-930310-V237, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce v žalobě předně namítl, že s ním byl veden výslech za přítomnosti tlumočníka v jazyku, kterému dobře nerozuměl, a to v ruštině. Nejde přitom o jeho mateřský jazyk, žalobce je občanem Ukrajiny (*pozn. soudu – žalobce se zřejmě dopustil chyby v psaní a měl na mysli Gruzii, což vyplývá z jeho vlastních tvrzení ve správním řízení a tuto skutečnost soud rovněž ověřil při jednání dne 6. 12. 2021 – viz níže*) a mluví gruzínsky. Žalobce připustil, že rusky něco málo rozumí, rozhodně ne však do té míry, aby v tomto jazyku mohl vypovídat a porozumět obsahu listin, které podepisoval. Žalobce současně upozornil, že za daných okolností ani neměl možnost si zajistit tlumočníka sám. Po prostudování napadeného rozhodnutí s osobou, která žalobci jeho obsah přetlumočila do ruštiny, žalobce uvedl, že tvrzení tam uvedená se nezakládají na pravdě, zejména prý neuvedl skutečnosti, o kterých správní orgán I. stupně tvrdí, že je uvedl. Žalobce v této souvislosti dále namítl, že ani nebyl poučen o tom, že má právo na tlumočníka do jazyka, kterému rozumí. Správní orgán přitom nezjistil náležitě skutkový stav ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce má proto za to, že v jeho případě došlo k porušení jeho základního lidského práva na spravedlivý proces stanoveného v čl. 36, čl. 37 a čl. 42 Listiny základních práv a svobod (usnesení předsednictva České národní rady, č. 2/1993 Sb., dále jen „Listina“), a taktéž právo podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“). Pokud je žalobci vytýkáno, že porozumění tlumočení potvrdil podpisem protokolu o výsledku, žalobce k tomu namítl, že během výslechu neměl právního zástupce a nevěděl, co přesně podepisuje, ani nevěděl, zda může podepsání překládané listiny odmítnout. Proto vše z opatrnosti podepsal, i když obsahu podepisovaných listin nerozuměl.
4. Žalobce dále v žalobě označil jako osobu zúčastněnou na řízení svou současnou přítelkyni, paní K. P., občanku Maďarska, která v ČR pobývá na základě trvalého pobytu od 7. 4. 2021, s níž žije ve společné domácnosti. K tomu žalobce předložil jednak kopii pobytového oprávnění jeho přítelkyně, dále kopie její pracovní smlouvy a dodatku k ní, a též kopii dokladu o zajištění ubytování ze dne 1. 9. 2021.
5. Vztahem s uvedenou přítelkyní, jehož počátek datuje ke dni 2. 5. 2021, pak žalobce argumentuje v souvislosti s jeho tvrzením o nepřiměřenosti zásahu uloženého správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života, neboť s partnerkou žijí ve společné domácnosti. Žalobce dále popsal povahu a intenzitu jejich vztahu. Napadené rozhodnutí však tento vztah nijak nezohledňuje, přestože bylo vydáno až 4. 10. 2021.
6. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání.
7. Soud dále pro úplnost uvádí, že přítelkyni žalobce zaslal prostřednictvím jejího právního zástupce vyrozumění podle § 34 odst. 2 s. ř. s. a po náležitém poučení jí vyzval, aby soudu písemně oznámila, zda chce uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, přičemž jí taktéž

poučil o následcích neučinění takového oznámení v zákonem stanovené lhůtě. Současně jí soud vyzval, aby uvedla, jakým způsobem mohou být dotčena její práva a povinnosti vzhledem k předmětu řízení. Uvedená výzva byla žalobkyni doručena dne 14. 11. 2021, zákonem stanovená 14ti denní lhůta k učinění tohoto sdělení tak v souladu s pravidly pro počítání času stanovené v § 40 odst. 1 a 3 s. ř. s. uplynula dnem 28. 11. 2021 (neděle), resp. dne 29. 11. 2021 (pondělí). Přítelkyně žalobce však na tuto výzvu v uvedené lhůtě nereagovala. Soud jí proto nemohl přiznat postavení osoby zúčastněné na řízení. Soud k tomu podotýká, že přítelkyně žalobce nevystupovala jako vedlejší účastník řízení v rámci řízení o správním vyhoštění žalobce.

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobní body nejsou opodstatněné a v podrobnostech odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a na shromážděný spisový materiál. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněného žalobního bodu a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud o věci rozhodl při jednání, které soud nařídil nejdříve na 6. 12. 2021, poté na den 10. 12. 2021 (odročeno z důvodu žádosti žalobce o ustanovení tlumočníka poslední pracovní den před původně nařízeným termínem jednání, při zachování lhůty k přípravě jednání podle § 49 odst. 1 věty za středníkem s. ř. s.), neboť žalobce takové projednání věci výslovně požadoval.
10. Za stranu žalovanou se k jednání nedostavil nikdo. Soud sice eviduje omluvu žalované z jednání ze dne 22. 11. 2021 na č. l. 27 soudního spisu, avšak ta se týkala původního termínu jednání dne 6. 12. 2021. Soud před dnešním jednáním ověřoval v administrativní kanceláři soudu a na podatelně, zda eviduje další omluvu žalované z jednání, s negativním výsledkem. Soud se proto zabýval otázkou, zda jsou dány podmínky pro další odročení jednání. Soud vycházel z § 49 odst. 3 s. ř. s., podle kterého neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50 téhož zákona. Žalované bylo předvolání, resp. odročení jednání doručeno dne 3. 12. 2021. Soud tedy konstatuje, že lhůta k přípravě jednání byla k povaze projednávané věci přiměřená. Jak již bylo řečeno, žalovaná soudu nijak nesdělila, že se nebude moci, a z jakých důvodů, dostavit na odročené ústní jednání nařízené soudem, nenavrhovala přitom provedení žádných důkazů, a ani sama ústní jednání nepožadovala, naopak, výslovně souhlasila s projednáním věci bez jednání. Soud nezjistil ani jiné důležité důvody ve smyslu § 50 s. ř. s., pro které by nemohl v jednání pokračovat a ve věci rozhodnout. Jelikož tedy byly splněny podmínky pro projednání a rozhodnutí věci bez přítomnosti žalované, tj. nebyla shledána existence důležitého důvodu ve smyslu § 50 s. ř. s., soud pokračoval v ústním jednání.
11. Před vstupem do jednací síně v den nařízeného jednání přistoupil zástupce žalobce a uvedl, že došlo ke „komunikačnímu problému“, neboť od svého klienta zjistil, že jeho mateřským jazykem je ázerbájdžánština, nikoliv gruzínština. Žalobce se však umí domluvit rusky (k tomu viz dále).
12. Při jednání setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích a procesních návrzích.

13. Žalobce shodně v žalobě i při jednání soudu dne 10. 12. 2021 navrhl provedení důkazů výslechem svým a jeho přítelkyně, paní K. P., a dále listinami označenými v žalobce pod přílohou č. 4 – 25.
14. Soud provedení návrhů důkazů výslechem přítelkyně žalobce a listinnými důkazy – potvrzením o zajištění ubytování ze dne 1. 9. 2021, průkazem trvalého pobytu paní K. P., pracovní smlouvou paní K. P. ze dne 19. 11. 2019 a jejím dodatkem ze dne 16. 10. 2020, a kopiemi rodinných fotografií žalobce s paní K. P. v žalobě označených pod přílohami 8 – 25 z období od 2. 5. 2021 do 22. 8. 2021 (18 ks vytištěných kopií fotografií převážně žalobce s jeho přítelkyní) při jednání zamítl z důvodu jejich nadbytečnosti. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. totiž soud rozhoduje k právnímu a skutkovému stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Správní orgány vycházely ze skutkového stavu, podle kterého žalobce na území ČR neuváděl žádný rodinný nebo soukromý život. Současně dle judikatury NSS, např. rozsudku ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 163/2015-28, toto pravidlo lze prolomit jen za velmi výjimečných okolností, které v případě žalobce ovšem nenastaly, zejména, tvrzení o vedení partnerského vztahu s občankou EU žalobce poprvé tvrdil až v žalobě, přestože tato skutečnost existovala již v době před vydáním napadeného rozhodnutí. Nejsou tak splněny podmínky definované v citovaném rozsudku, že nový partnerský vztah nastal až po právní moci rozhodnutí správního orgánu, a že by tato skutečnost nebyla bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání správního orgánu.
15. Soud naopak provedl návrh důkazu výslechem žalobce, a to za účasti ustanoveného tlumočníka do jazyka gruzínského, který žalobce sám výslovně požadoval. Soud opakovaně za tímto účelem dotazem u žalobce ověřil, zda ustanovenému tlumočnickovi do jazyka gruzínského rozumí, žalobce opakovaně potvrdil, že ano. K dotazu soudu též výslovně uvedl, že je gruzínským státním občanem, což bylo ověřeno též jeho cestovním dokladem vydaným Gruzii, který žalobce předložil při jednání soudu dne 10. 12. 2021. Dle názoru soudu tak nevystala potřeba odročení jednání za účelem ustanovení tlumočníka do jiného jazyka, a to ani s ohledem na sdělení zástupce žalobce těsně před vstupem do jednací síně (viz bod 11 výše). K tomu soud podotýká, že žalobci bylo předvolání k ústnímu jednání společně s usnesením o ustanovení tlumočníka do jazyka gruzínského doručeno dne 5. 12. 2021, měl tak dostatek času soud na údajný „komunikační problém“ upozornit; k původně nařízenému jednání dne 6. 12. 2021 dokonce žalobce tlumočníka nepožadoval vůbec, a stalo se tak až poté, co soud telefonicky kontaktoval zástupce žalobce, zda se hodlá žalobce osobně na (původní termín) jednání dostavit, a pokud ano, aby soudu písemně obratem sdělil, zda bude uplatňovat své právo na ustanovení tlumočníka soudem a do jakého jazyka (viz úřední záznam na č. 1. 27 soudního spisu). Zástupce žalobce na to písemně reagoval e-mailovým podáním ze dne 3. 12. 2021 (č. 1. 28 soudního spisu), kde výslovně uvedl, že požaduje tlumočníka do jazyka gruzínského. Soud dále upozorňuje, že žalobce již ve svém odvolání ze dne 3. 5. 2021, kdy byl zastoupen stejným zástupcem, jako v řízení před soudem, tvrdil a dovolával se skutečnosti, že „*úředním a hlavním komunikačním jazykem jeho země původu je gruzínština*“, a k tomu dokonce navrhl ve správním řízení provedení důkazu – výtisku z internetové stránky wikipedia.org, včetně grafického znázornění gruzínské abecedy, který tuto skutečnost potvrzuje. Proto je jen stěží uvěřitelné, že by žalobce v důsledku údajného komunikačního problému až těsně před ústním jednáním u soudu zjistil, že jeho mateřským jazykem je vlastně jazyk jiný.
16. Soud proto dospěl k závěru, že v případě prohlášení zástupce žalobce těsně před vstupem do jednací síně jde o obstrukční strategii s cílem zmařit účel jednání nebo co nejvíce řízení

prodlužovat. Soud též žalobce, resp. jeho zástupce upozornil, že v případě žalob proti rozhodnutí o správním vyhoštění stanoví zákon o pobytu cizinců lhůtu 60 dnů pro vydání rozhodnutí (§ 172 odst. 8 zákona o pobytu cizinců), kterou je soud povinen dodržet (a to i v tak exponovaném měsíci, jakým je každoročně měsíc prosinec s ohledem na déle trvající svátky a s nimi spojené čerpání dovolené).

17. Z uvedených důvodů proto soud přistoupil k výsledku žalobce; neměl přitom pochyb o tom, že předmětu jednání, jeho průběhu i přítomnému ustanovenému tlumočnickovi perfektně rozumí. Soud nejprve žalobce vyzval, aby se vlastními slovy vyjádřil k předmětu řízení. Žalobce spontánně sdělil pouze to, že se nechce vracet, nikoho tam nemá, zde má svou přítelkyni. Ustanovený tlumočnick přitom upozornil soud, že žalobce odpovídá v ruštině. Soud se proto žalobce dotázal, proč odpovídá v ruštině, když požadoval tlumočení do gruzínštiny. Žalobce odpověděl, že rusky umí, sloužil dva roky v armádě (bývalý Sovětský svaz), kde se to naučil. Soud se opakovaně žalobce dotázal, zda tlumočnickovi tlumočícího do gruzínštiny rozumí, žalobce toto potvrdil. K výslovnému dotazu, zda průběhu jednání před soudem rozuměl i do započetí s jeho výsledkem, žalobce uvedl, že „*ano, rusky rozumí, některým slovům i gruzínsky*“. Nic dalšího spontánně žalobce nevypověděl, chce pouze požádat, aby mohl v ČR zůstat. Proto soud pokračoval ve výsledku doplňujícími dotazy. K dotazům zástupce žalobce žalobce odpověděl, že jeho rodným jazykem je ázebájdžánština, narodil se v Gruzii, ale je Ázerbájdžánec. Rusky rozumí jen mluvenému slovu, číst rusky neumí, není schopen rozumět úřednímu protokolu v ruštině. Zástupce žalobce se žalobce dále dotázal „*zda obvykle podepíše dokument, který mu správní orgán předloží k podpisu*“, žalobce odpověděl, že nic nepodepisoval, jeho partnerka si vždy vše přečte a poté mu překládá, partnerka ale při jeho výsledku na cizinecké policii přítomna nebyla. Tam protokol podepsal, protože mu překládali do ruštiny. K dotazu zástupce žalobce, zda plánuje s partnerkou dlouhodobý vztah, žalobce dále uvedl, že spolu plánují koupit dům, a že se zasnoubili.
18. K dotazům soudu žalobce vypověděl, že je státním příslušníkem Gruzie, o podmínkách svého legálního pobytu na území ČR se po skončení „karantény“ nezajímal, věděl, že je zde nelegálně a snažil se to řešit. Na opakované dotazy soudu, jakým způsobem se to snažil řešit, žalobce pouze uvedl, že zde chce zůstat, pracoval tady brigádně, povolení neměl. Obsah rozhodnutí správních orgánů mu byl přetlumočen do ruštiny, rozhodnutí žalované mu pak přeložila jeho partnerka a jeho zástupce. Se svým zástupcem se žalobce dorozumívá rusky, zástupce mu vysvětluje i složité věci, dokonale mu rozumí. K dotazu soudu, proč správnímu orgánu neřekl, že obsahu podepisovaných listin nerozumí nebo rozumí málo, žalobce uvedl, že nevěděl, komu to má říct, nikdo tam nebyl. K popisu průběhu výsledku na cizinecké policii žalobce k postupným dotazům soudu uvedl, že nejdříve s ním byl policajt, kterému žalobce řekl, že ničemu nerozumí, poté přišel jiný policajt již s tlumočnicí. Po celou dobu byla přítomná ustanovená tlumočnice a příslušník policie, žalobce tlumočnicki rozuměl, mohl jí říct, když ji něco nerozuměl. Nepožadoval přítomnost svého zástupce. K dotazu soudu, proč odvolacímu orgánu neřekl, že má v ČR vážný partnerský vztah, žalobce uvedl, že se s ní seznámil v den svých narozenin 2. 5., které slavil v letošním roce, pak se začaly stýkat, rozuměli si, a poté začali i společně žít. Neměl překážku, pro kterou by nemohl tuto skutečnost odvolacímu orgánu sdělit. Žalobce dále prohlásil, že „nevěděli“. K dotazu soudu, aby objasnil, „co“ nevěděli, žalobce odpověděl, že věděli, že musí předkládat nějaké papíry, a pak vše předali jeho zástupci. Poté soud ukončil výslech žalobce, a ani zástupce žalobce již žádné další dotazy nevznášel.

19. Po zhodnocení žalobních bodů po provedném jednání a v souvislosti se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu, rozhodnými pro posouzení dané věci, dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
20. Dne 12. 4. 2021 byl žalobce kontrolován v rámci provádění pobytové kontroly cizineckou policií, hlídkou KROK 235 v ulici K Žižkovu, v Praze. Žalobce na výzvu cizinecké policie nepředložil cestovní doklad, lustrací v příslušných databázích bylo zjištěno, že do schengenského prostoru vstoupil dne 15. 3. 2020 na svůj platný biometrický cestovní doklad. Žádné jiné oprávnění k pobytu v ČR žalobce neměl.
21. Téhož dne bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění pro podezření z porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců (čj. KRPA-88034-9/ČJ-2021-000022-SV). Žalobce při zahájení řízení o správním vyhoštění prohlásil, že českému jazyku nerozumí jak v psané formě, tak mluvenému slovu, a žádá o tlumočníka do jazyka ruského.
22. Správní orgán I. stupně vyslechl žalobce za účasti tlumočnice do jazyka ruského, o čemž sepsal dne 12. 4. 2021 protokol (čj. KRPA-88034-10/ČJ-2021-000022-SV). Na úvod výsledku žalobce prohlásil, že žádá o tlumočníka, souhlasí s tlumočením do ruského jazyka, přítomné tlumočnicki dokonale rozumím. Žalobce u výsledku uvedl, že je gruzínské státní příslušnosti, narodil se v Gruzii ve městě Tbilisi, v Gruzii má též adresu trvalého pobytu, zde v ČR adresu (hlášenou) nemá, bydlí u kamaráda. V ČR je poprvé, od března 2020, přiletěl na svůj biometrický pas 15. 3. 2020 a poté již nikam nevycestoval. Přijel za práci, protože v Gruzii je to špatné. Je si vědom toho, že pro delší pobyt ČR potřebuje vízum, ví, že je zde nelegálně. Chtěl si vydělat ještě nějaké peníze, stejně tak ví, že potřebuje svůj cestovní doklad. Svůj pas asi někde ztratil a nemůže ho najít, když ho najde, tak jej správnímu orgánu přinese. Po svém příjezdu do ČR se nikde hlásit nebyl, nevěděl o tom, že to musí udělat. Je si též vědom skutečnosti, že na území ČR nemůže pracovat bez víza a povolení k zaměstnání. Je si též vědom, že svým nelegálním pobytem v ČR a pobytem bez cestovního dokladu porušil zákony ČR. Pro legalizaci svého pobytu žádné kroky nečinil. Nikde zatím nehlásil, že nemá pas.
23. Je zdravý, žádné léky neužívá, lékaře nenavštěvuje, zdravotní pojištění nemá. Trestnou činnost v ČR nepáchal, žádné drogy nebo návykové látky neužívá.
24. Finanční prostředky na pobyt a vycestování si sežene. Nemá v ČR žádné závazky nebo pohledávky. V ČR žádný majetek nevlastní, oficiálně zde nepracuje, nemá žádnou smlouvu. V ČR nemá žádné příbuzné, osobu, vůči níž by měl vyživovací povinnost, ani osobu v péči, či osobu, pro kterou by bylo ukončení jeho pobytu z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Nesdílí společnou domácnost s občanem EU. V ČR si nevytvořil žádné kulturní, ekonomické, politické nebo společenské vazby. Ve vlasti má rodinu, žije tam celý život, má tam rodinný dům a auto. V odpovědi na další otázku žalobce uvedl, že v domovské zemi žádný majetek nemá, ani nikde jinde. V zemi původu mu nic nehrozí, má se kam vrátit, vycestuje dobrovolně do vlasti, kde žije s rodinou, rozhodnutí bude respektovat a podrobí se mu. Žalobci není známá žádná překážka vycestování, jeho vlast je pro něj bezpečná země, plánoval tam již brzy vycestovat. Dodat nic nechce. Protokol o výsledku vlastnoručně podepsal.
25. Poté byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a možnost se k nim vyjádřit a navrhnout jejich doplnění (čj. KRPA-88034-11/ČJ-2021-000022-SV). Žalobce této možnosti využil, žádné opravy nebo doplnění však nežádal.

26. Správní orgán I. stupně dne 12. 4. 2021 vydal své rozhodnutí, kterým žalobci uložil správní vyhoštění v délce 1 roku, za porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že bylo prokázáno, že se žalobce v ČR. Při stanovení délky správního vyhoštění správní orgán I. stupně přihlédl k délce neoprávněného pobytu žalobce v ČR – od 17. 7. 2020 do 12. 4. 2021, a opatření uložil spodní hranici zákonného rozmezí. Za přitěžující okolnosti považoval skutečnost, že v ČR pobýval bez platného cestovního dokladu a bez platného povolení k pobytu, a v tomto jednání by jistě pokračoval, kdyby nedošlo k odhalení pobytovou kontrolou. Jako k polehčujícím okolnostem přihlédl k tomu, že se žalobce se správním orgánem po celou dobu spolupracoval, sám se doznal a projevil ochotu dobrovolně v ČR vycestovat ihned, jak to bude možné. Dobu k vycestování stanovil správní orgán I. stupně stanovil v délce 20 dnů, přičemž přihlédl k tomu, že žalobce má dostatek finančních prostředků na vycestování, může si zajistit cestovní doklad letenku nebo jízdenku a návrat do valsti může být realizován bez problémů.
27. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla napadeným rozhodnutím.
28. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
29. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, *[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
30. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
31. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
32. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
33. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že *[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*
34. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
35. Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, a to v období od 17. 7. 2020 do 12. 4. 2021, tj. ode dne, kdy mu skončil oprávněný pobyt na základě bezvízového styku, do dne, kdy byl kontrolován hlídkou cizinecké policie.

Důvodem vydání obou rozhodnutí v řízení o správním vyhoštění byl tedy neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v uvedeném období.

36. K tomu soud uvádí, že správní soudy setrvale judikují, že s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců aplikace těchto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. O správním vyhoštění správní orgán pak nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, např. § 50a citovaného zákona, kterého se žalobce obecně dovolává i v žalobě. Podmínky právě uvedeného ustanovení však v případě žalobce naplněny nebyly. Při výslechu žalobce jasně uvedl, že před vycestováním z vlasti bydlel v zemi původu ve svém rodinném domě, kde žil se svou rodinou. V ČR ani v EU nežije žádná osoba, kvůli které by skončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené, nemá zde žádné ekonomické, kulturní či sociální vazby; veškeré tyto vazby má v zemi původu. Není rodinným příslušníkem občana ČR ani občana EU, s nikým takovým nežije ve společné domácnosti, nemá vůči nikomu zde pobývajícimu vyživovací povinnost. Žalobce tedy netvrdil žádný nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR. Podle citovaného ustanovení, věty druhé je tak přitom povinen *poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.
37. Tvrdí-li následně žalobce teprve v žalobě, že zde má přítelkyni, která je občankou EU a v ČR má udělen trvalý pobyt, přičemž s ní žije ve společné domácnosti a ve vztahu obdobném vztahu manželskému, soud k tomu uvádí, že tyto skutečnosti sice nijak nezpochybňuje, ale jde o skutečnosti, ke kterým s ohledem na zásadu v § 75 odst. 1 s. ř. s. nemohl za daných okolností tohoto případu přihlídnout.
38. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že *[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. Toto ustanovení však neplatí absolutně. Z judikatury správních soudů vyplývá, že je možné ve výjimečných případech přihlížet ke skutkovým či právním novotám, kdyby vzhledem ke konkrétním okolnostem případu nebylo možné důslednou aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. z ústavně právního hlediska akceptovat (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03, nebo ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 712/05).
39. V rozsudku ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 163/2015-28, NSS k otázce prolomení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. na půdorysu obdobných skutkových okolností vyslovil, že *„[o]becně platí, že při přezkumu správního rozhodnutí vycházejí krajské soudy ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). S ohledem na určité zvláštnosti řízení v cizineckých věcech je třeba připomenout, že tato procesní pravidla mohou být prolomena jinou normou, která požívá aplikační přednosti, a to zejména Úmluvou o ochraně lidských práv a*

základních svobod (dále jen Úmluva) a z ní vyplývající zásady non-refoulement (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 Azs 15/2010 - 76, nebo ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131). Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65, konstatoval, že soud bude povinen prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy, dle něhož má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Takový postup bude však možný pouze ve výjimečných případech, a to tehdy, pokud

(1) stěžovatel v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu,

(2) tyto skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění stěžovatele předmětem zkoumání správního orgánu,

(3) zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany, a

(4) soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku sice vyjadřoval primárně k azylovému řízení, avšak jeho závěry jsou do jisté míry inspirativní i pro řízení o správním vyhoštění.“ (k tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2021, čj. 7 Azs 85/2021-35).

40. Na základě těchto úvah pak lze dospět k závěru, že existoval-li partnerský vztah cizince s občankou EU, o němž se cizinec poprvé zmínil až v žalobě proti napadenému rozhodnutí, již před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, nelze nalézt důvody pro prolomení pravidla uvedeného v § 75 odst. 1 s. ř. s. Shodně postupoval NSS v rozsudku ze dne 14. 1. 2015, čj. 3 Azs 198/2014-24.
41. V projednávané věci nabylo rozhodnutí žalované právní moci dne 12. 10. 2021. Dle tvrzení uvedených v žalobě trvá vztah žalobce a jeho současné přítelkyně od 2. 5. 2021 s tím, že od počátku se jedná o vztah vážný a trvalý. Optikou výše citovaného rozsudku tak nebyla naplněna první ani druhá podmínka k prolomení pravidla stanoveného § 75 odst. 1 s. ř. s. Žalobcem uváděná skutečnost (nový partnerský vztah) totiž zcela zjevně nenastala až po právní moci rozhodnutí správního orgánu (1), a stejně tak neplatí, že by tato skutečnost nebyla bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání správního orgánu (2). Žalobci totiž nic nebránilo v tom, aby uvedenou skutečnost učinil předmětem zkoumání správního orgánu, když jeho vztah s přítelkyní trval v době rozhodování žalované 5 měsíců. Tuto skutečnost žalobce přitom výslovně potvrdil na jednání soudu dne 10. 12. 2021. Soud přitom neshledal ani jiné dostatečně závažné důvody k prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. Z tohoto důvodu je též výtku žalobce, že napadené rozhodnutí nijak jeho vztah s přítelkyní nezohledňuje, zcela absurdní; žalovaná se nemohla vyjadřovat k něčemu, o čem z objektivních důvodů nevěděla a nebyla ani povinna opakovaně ověřovat. Původně totiž žalobce při svém výslechu tvrdil, že v ČR nežije osoba, pro kterou by byl jeho nucený návrat do vlasti nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, ani že s někým takovým žije ve společné domácnosti, či je s někým takovým již zasnouben a údajně si s ním pořídil též automobil. Změnu v těchto okolnostech byl povinen hlásit právě a jen sám žalobce (viz § 174a poslední věta zákona o pobytu cizinců); neučinil-li tak, jde tato skutečnost pouze k jeho tíži.

42. Navíc je potřeba též upozornit na skutečnost, že žalobce založil svůj partnerský vztah v době, kdy již věděl, že jeho pobyt v ČR je značně nejistý, neboť se tak stalo ani ne pouhý měsíc poté, co bylo vydáno prvostupňového rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Jak již soud uvedl, napadené rozhodnutí bylo vydáno 4. 10. 2021, v té době trval vztah žalobce již 5 měsíců, žalobce však žalované tuto skutečnost po celou tuto dobu nesdělil, ačkoliv tak učinit mohl a měl. Proto soud nevešel ani na žalobcovo tvrzení učiněné prostřednictvím jeho zástupce při jednání soudu dne 10. 12. 2021, že vzhledem k datu, kdy vážný vztah s přítelkyní založili (2. 5. 2021, tj. jen dva dny před podáním odvolání 4. 5. 2021), nenahlásil tuto skutečnost hned z obavy, aby nebyla vyhodnocena jako účelová. K tomu soud dodává, že tato obava je sice lidsky pochopitelná, ale žalobce se nyní posouzení tohoto vztahu a jeho dopadu na rozhodnutí o správním vyhoštění dovolává, a proto nemůže spoléhat na to, že prostá existence partnerského vztahu (navíc, nijak zvlášť dlouhodobého) bez ohledu na kontext a další okolnosti případu žalobce, může automaticky vést ke zrušení účinků rozhodnutí o správním vyhoštění, či vést k jinému postupu ze strany správních orgánů. Jestliže tedy rezignoval na svou povinnost podle § 174a, věty poslední zákona o pobytu cizinců, jde o nesprávně zvolenou procesní taktiku, která však nemůže být přičítána k tíži žalované.
43. Pokud jde o námitku, že žalobci byl v řízení ustanoven tlumočník do jazyka ruského, nikoliv jeho rodného jazyka, kterým je dle žalobních tvrzení gruzínština, a ruskému jazyku žalobce rozumí jen velmi málo, soud uvádí následující.
44. Podle § 16 odst. 3 správního řádu [k]aždý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočnicka¹⁰⁾ zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočnicka na své náklady sám, nestanoví-li zákon jinak.
45. Soud ze správního spisu zjistil, že pro účely výsledku byla žalobci ustanovená tlumočnice do jazyka ruského usnesením ze dne 12. 4. 2021, čj. KRPA-88034-8/ČJ-2021-000022-SV. Z oznámení o zahájení správního řízení, čj. KRPA-88034-9/ČJ-2021-000022-SV, s nímž byl žalobce seznámen a které podepsal, též jednoznačně vyplynulo (str. 2), že žalobce žádá o tlumočnicka do jazyka ruského, žádné námitky přitom proti tomu nevznášel. Stejně skutečnosti vyplývají též ze samotného protokolu o výsledku žalobce; proti ustanovené tlumočnici ničeho nenamítal. Výslech žalobce byl za přítomnosti tlumočnice do jazyka ruského zahájen dne 12. 4. 2021 v 16:50 hod a ukončen v 17:30 hod. Po celou tuto dobu žalobce nijak správnímu orgánu I. stupně ani tlumočnici nesignalizoval, že by obsahu jednání nebo předloženým písemnostem špatně rozuměl, či nerozuměl vůbec z důvodu jazykové bariéry. Ničeho žalobce nenamítl ani při ukončení výsledku; zpětné přetlumočení, či doplnění nežádal. To stvrdil svým vlastnoručním podpisem. Žalobce v žalobě ani nijak nenamítl, že by k podpisu tohoto protokolu, nebo dalších písemností v průběhu správního řízení, byl jakkoliv nucen nátlakem (ať už fyzickým nebo psychickým) ze strany kohokoliv. Žalobce je přitom dospělá, svéprávná a plně odpovědná osoba; proto nelze akceptovat jeho námitky, že u výsledku neměl právního zástupce a nevěděl, co přesně vůbec podepisuje, či jaké nepříznivé důsledky by to mohlo pro něj mít, nebo že vše podepisoval „z opatrnosti“, i když tomu nerozuměl. K tomu soud dodává, že žalobce byl v protokolu o výsledku řádně poučen o své možnosti dt se zastoupit zmocněncem (str. 1), a sám prohlásil, že na přítomnosti svých zástupců netrvá (str. 2). V takovém případě jde toto jeho rozhodnutí k jeho tíži.

46. Z provedeného výsledku žalobce při jednání soudu dne 10. 12. 2021 přitom jednoznačně vyplynulo, že běžně komunikuje rusky, naučil se rusky, když sloužil v armádě, komunikuje rusky i se svým zástupcem, kterému dokonale rozumí. Z výpovědi žalobce dále vyplynulo několik rozporů. Na jedné straně uváděl, že při výsledku na cizinecké policii nebyl nikdo, komu by mohl říct, že dokumentům nerozumí, na straně druhé k dotazu soudu jednoznačně odpověděl, že neexistovala žádná překážka, která by mu bránila říct, pokud by něčemu u výsledku nerozuměl, u výsledku byla přítomna tlumočnice i policista, mohl jim říct. Soud k tomu uvádí, že i pokud by byla pravda, že žalobce neumí v ruštině číst a psát, měl možnost si vše nechat (ústně) přetlumočit ustanovenou tlumočnicí a mluvenému slovu v ruštině žalobce rozumí dobře. K návodné otázce zástupce žalobce, zda žalobce vždy podepíše dokument, který mu je předkládán správním orgánem, soud nepřihlédl, navíc žalobce na tuto otázku odpověděl, že nic nepodepisoval. I toto je v rozporu s obsahem správního spisu, z něhož vyplynulo, že žalobce všechna příslušná poučení, včetně protokolu o svém výsledku, vlastnoručně podepsal. K tomu lze opět zdůraznit, že žalobcova svéprávnost nebyla žádným způsobem zpochybněna, a je proto plně odpovědný za své právní úkony, tj. i za vše, co podepisuje.
47. Výpověď žalobce tak soud hodnotí jako nevěrohodnou a účelovou. Žalobce namítá jako vadu správního řízení skutečnost, že mu byl ustanoven tlumočnický do jazyka, kterému nerozumí, tj. do ruštiny, mělo mu být však tlumočeno do gruzínštiny, následně v řízení před soudem, a to těsně před nařízeným jednáním, však zcela v rozporu se svými dosavadními prohlášeními tvrdí, že gruzínština není jeho rodným jazykem, a tím je jiný jazyk, rusky však rozumí dobře. Žalobce tak sám popírá skutečnosti, které dosud tvrdil, a to podle toho, jak se mu to v daný okamžik hodí. Žalobce ostatně ani netvrdil, jak konkrétně byla vytýkaným postupem ze strany správního orgánu zkrácena jeho práva, resp. jaký konkrétní vliv měl vytýkaný postup správního orgánu na výsledek správního řízení. Žalobce v žalobě pouze obecně tvrdil, že ruštině rozumí málo. Nikterak však neuvedl, že by mu konkrétní otázky kladené mu v průběhu výsledku před správním orgánem I. stupně, či samotný předmět vedeného řízení, nebyly zřejmé, nebo že se domníval, že odpovídá na jiné – a jaké – otázky. Z jeho odpovědí lze seznat logickou návaznost na položenou otázku, jeho odpovědi byly srozumitelné; nijak nevybočují z toho, na co byl tázan, aby bylo možno pojmout pochybnosti o tom, že v průběhu výsledku docházelo k určitým nedorozuměním, apod. Žalobce ani v samotné žalobě nikdy netvrdil, že by byl býval na konkrétní otázku odpověděl jinak, kdyby jí byl býval porozuměl správně. Z výpovědi žalobce před soudem přitom jednoznačně vyplynulo, že si pouze přeje v ČR zůstat, protože zde má přítelkyni. Soud proto opakuje, že přání žalobce – ač je lidsky pochopitelné – nemůže být samo o sobě důvodem pro neuložení správního vyhoštění za jeho nelegální pobyt v ČR, a jeho postup soud z uvedených důvodů vyhodnotil jako obstrukční procesní taktiku.
48. Nejvyšší správní soud se otázkou povinnosti správního orgánu ustanovit cizinci tlumočnicka do jeho mateřského jazyka zabýval zejména v rozsudku ze dne 27. 1. 2004, čj. 6 A 17/2000-54, č. 341/2004 Sb. NSS, podle kterého „[s]právní řád nemá (na rozdíl od občanského soudního řádu) ustanovení, podle něhož by účastník správního řízení měl právo jednat před správním orgánem ve své mateřštině; pokud je nicméně jeho mateřštinou jiný než český jazyk, měl by mu být ustanoven tlumočnick. Pokud však účastník neprohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, a tato skutečnost nevyplyvá ani z obsahu správního spisu, není tím porušeno právo účastníka řízení na tlumočnicka (čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod).“ Z rozsudku NSS ze dne 7. 6. 2017, čj. 3 Azs 134/2017-17, na který též odkázala

žalovaná v napadeném rozhodnutí na str. 5, kde se k dané otázce přezkoumatelným způsobem vyjádřila, přitom plyne, že účastníkovi správního řízení nemusí být nutně tlumočeno do jeho mateřského jazyka. Účastník však má právo na tlumočníka do jazyka, v němž je schopen se dorozumět (obdobně viz též rozsudek téhož soudu ze dne 6. 12. 2018, čj. 10 Azs 320/2017-43). To v nyní řešené věci bylo splněno, a proto stěžovatel nebyl zkrácen na svém právu na tlumočníka podle § 16 odst. 3 správního řádu. Současně soud konstatuje, že žalobce nebyl zkrácen ani na svém právu na spravedlivý proces, jak sám potvrdil při jednání soudu dne 10. 12. 2021; ihned poté, co na cizinecké policii prohlásil, že ničemu nerozumí, byla mu ustanovena tlumočnice, předmětu řízení před správním orgánem I. stupně jasně porozuměl, věděl, proč byl zajištěn a převezen na policii, vše mu bylo po zahájení řízení o správním vyhoštění tlumočeno do jazyka ruského, kterému jak přiznal před soudem, bez problémů rozumí, a měl po celou dobu též možnost se ustanovené tlumočnice dotázat na vysvětlení, pokud by něčemu nerozuměl. I tato námitka je tak nedůvodná.

49. Ze všech těchto důvodů proto nemá soud pochybnosti o zákonnosti postupu správních orgánů a uvedená obrana žalobce se v daném světle jeví jako účelová.
50. Jiné žalobní námitky žalobce neuplatnil. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí o vyhoštění potvrzené napadeným rozhodnutím bylo vydáno v souladu se zákonem a přezkoumatelným způsobem odůvodněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

51. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
52. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. prosince 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně